

DOBBYHO VAROVÁNÍ

Byl to spíš div, že se Harry ovládl a nezačal křičet. Maličké stvoření na posteli mělo ohromné netopýří uši a vypoulené zelené oči, veliké jako tenisové míče. Harrymu bylo okamžitě jasné, že právě ty ho dnes ráno pozorovaly ze živého plotu kolem zahrady.

Zatímco upřeně zírali jeden na druhého, zaslechl Harry z před síně Dudleyho hlas:

„Pane a paní Masonovi, dovolíte, abych vám pověsil kabáty?“

Stvořeníčko sklouzlo z postele a uklonilo se tak hluboce, až se špičkou dlouhého, tenkého nosu dotklo koberce. Harry viděl, že má na sobě něco, co vypadalo jako starý povlak na polštář, s rozparky pro ruce a s otvory pro nohy.

„Ehm – nazdar,“ pozdravil Harry nervózně.

„Harry Pottere,“ ozvalo se stvořeníčko vysokým, pronikavým hlasem a Harry si byl jist, že je ho slyšet až dole pod schody. „Dobby se